

стоята. Този характеръ е необяснимъ за насъ. европейцитѣ; може би той дава и сили на тѣзи хора да прекарватъ своя тежъкъ животъ безъ радости и безъ удобства. Тия хора сж щастливи, когато иматъ на гърба си едно парче вехто хасе за облѣкло и една шепа оризъ за ядене. Толкова малки сж тѣхнитѣ нужди. Може би затова сж и така щастливи.

Веднажъ, когато изчиствахъ голѣма площъ земя, забелязахъ въ отводнителния каналъ една смарагдова зелена змия съ бледожълти ивици отъ дветѣ ѝ страни. Дошѣ ми се да я имамъ въ моята сбирка и приближихъ къмъ нея. Главата ѝ бѣше почти трижгълна съ силно развити челюсти. Това ме накара да бжда внимателенъ и предпазливъ, защото почти всички отровни влѣчуги иматъ такова голѣми и яки глави. Надзирателтъ, който ме придружаваше, запита: „Искате ли, господине, да имате тази змия? Почакайте! Азъ ще извикамъ малкия Аматъ, той ще я улови“.

Аматъ дойде. Единъ тронавъ работникъ, който бѣше почти негоденъ за работа. Той се приближи до змията, издигна ржката си надъ главата ѝ и започна бавно да я извива къмъ шията ѝ. Това той извърши съ необикновено спокойствие. Отровното животно бѣ като замаяно и стоеше безъ да се помръдне. Аматъ я хвана за шията съ тритѣ прѣста и я издигна на горе, като че ли нищо особено нѣмаше. Това бѣше една влѣчуга дълга 65 см., която много малко се съпротивляваше. Азъ виждахъ този начинъ за ловене змии нѣколко пжти и го опитахъ най-после самъ съ голѣмъ успѣхъ.